

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. D. H., PhD.**, bývajúceho vo V., zastúpeného JUDr. D. M., A. v P., proti žalovanému **C. a.s. S. v likvidácii**, so sídlom v B., zastúpenému A. P., s.r.o., so sídlom v K., **o určenie lehoty na odlov, odchyt a vývoz všetkej raticovej zveri vo zverníku „Orlová“ č. 43, S. a iné**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 13 C 2/2007, o dovolaní G., a.s. B., obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou M., s.r.o., so sídlom v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 13. januára 2009 sp. zn. 11 Co 109/2009 v spojení s jeho opravným uznesením z 11. februára 2010 sp. zn. 11 Co 109/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 13. januára 2009 sp. zn. 11 Co 109/2009 v spojení s jeho opravným uznesením z 11. februára 2010 sp. zn. 11 Co 109/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach v priebehu odvolacieho konania (po podaní odvolania žalovaným proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 11. novembra 2008 č.k. 13 C 2/2007-525) rozhodol o návrhu žalobcu zo 16. decembra 2009 na pristúpenie ďalších účastníkov do konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 O.s.p. napadnutým uznesením tak, že „Pripúšťa navrhovanú zmenu účastníkov na strane žalovaného tak, aby do konania na strane žalovaného vstúpili G., a.s. B, Š., IČO : X. a P. J., B., IČO : X. a to ako žalovaní v 2/ a 3/ rade“. V odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že po predložení veci odvolaciemu súdu na konanie o odvolaní žalovaného žalobca navrhol, aby do konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 O.s.p. vstúpili ako žalovaní 2/ a 3/ G., a.s., Bratislava a P. J., a to na základe tej skutočnosti, že obchodná spoločnosť G., a.s. je v súčasnosti po viacnásobných zmluvných prevodoch novým vlastníkom väčšiny pozemkov tvoriacich predmetný zverník a tento počas odvolacieho konania rozhodnutím pojatým do notárskej zápisnice N. zo X. rozhodol podľa zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve o tom, že zverník prenecháva zmluvou o užívaní poľovného revíru Poľovníckej spoločnosti J.. Po preskúmaní tohto návrhu súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené

zákonné podmienky na pripustenie navrhovanej zmeny účastníkov na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., pretože v priebehu odvolacieho konania nastali také právne skutočnosti, s ktorými právne predpisy spájajú prechod alebo prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná v tejto veci. Preto navrhovanú zmenu účastníkov na strane žalovaného vychádzajúc z § 216 ods. 1 O.s.p. pripustil. Opravným uznesením z 11. februára 2010 sp. zn. 11 Co 109/2009 opravil svoje uznesenie „11 Co 109/2009-684“ tak, že dňom jeho vydania je 13. január 2010.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie G., a.s. a P. J.. Pripustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p., pretože v konaní vystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., pretože postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedli, že v priebehu odvolacieho konania sa nemohli stať účastníkmi konania popri už žalovanom z dôvodu, že tomu bráni kogentné ustanovenie § 216 ods. 1 O.s.p. Týmto postupom súdu vystupujú v odvolacom konaní účastníci, ktorí nie sú na rozdiel od pôvodne žalovaného viazaní prvostupňovým rozhodnutím. Postupom súdu tiež došlo k odňatiu im možnosti účinne a efektívne sa brániť a teda konať pred súdom, keďže v dôsledku ukončenia dokazovania súdom prvého stupňa im táto možnosť je odňatá. Odvolací súd pripustením vstupu do konania ďalších žalovaných rozšíril okruh účastníkov konania v odvolacom konaní, teda už po vynesení rozsudku súdom prvého stupňa vo vzťahu medzi pôvodnými účastníkmi konania. Postup súdu je treba kvalifikovať ako aplikáciu ustanovenia § 92 ods. 1 O.s.p. i napriek tomu, že súd kvalifikoval svoj postup podľa § 92 ods. 2,3 O.s.p. Hoci súd správne citoval právne predpisy upravujúce zmenu a zámenu účastníkov, aj s poukazom na neprípustnosť postupu danú v § 216 ods. 1 O.s.p., tieto nesprávne interpretoval a aplikoval zákonom neprípustným spôsobom, keď návrh na pristúpenie do konania podriadil pod nesprávne ustanovenie § 92 ods. 2,3 O.s.p., pojednávajúce o zámene účastníkov. Navyše sú dovolatelia toho názoru, že by v danej veci nebolo možné ani vyhovieť eventuálnemu návrhu žalobcu na zámenu účastníkov z dôvodu, že nie sú k tomuto postupu splnené hmotnoprávne podmienky vymedzené v ustanovení § 92 ods. 2,3 O.s.p., pretože nedošlo k takej právnej skutočnosti, z ktorej by po začatí konania právne predpisy spájali prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých v konaní ide. Predmetom konania je ochrana a vydanie hnutelných vecí a kúpna zmluva sa týkala nehnuteľností, na ktorých sa podľa žaloby majú nachádzať veci, ktorých vydania sa žalobca domáha. Žiadali, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že bolo preukázané, že v priebehu konania nastali právne skutočnosti, s ktorými právne predpisy spájajú prechod práv a povinností a to zo žalovaného 1/ na žalovaných 2/ a 3/. V tomto súdnom konaní sa koná o ochrane vlastníckeho práva žalobcu k jeho poľovnej zveri a jeho poľovným zariadeniam, vo výkone ktorého mu doteraz bránil len žalovaný 1/ ako jediný vlastník poľovných pozemkov, na ktorých sa táto zver nachádza, avšak na základe predaja časti týchto poľovných pozemkov mu v tom už bráni aj žalovaný 2/ a na základe zmluvy o užívaní zverníka aj žalovaný 3/. Všetci traja sa tak stali vecne pasívne legitimovanými účastníkmi konania, v zmysle § 92 ods. 2 O.s.p., pretože sú spôsobilí byť nositeľmi povinnosti strpieť výkon vlastníckeho práva žalobcu k jeho poľovnej zveri, ktorá je vo zverníku, ktorý je v spoločnom vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ a v užívaní žalovaného 3/. Len im a nikomu inému nemôže byť súdom uložené strpenie tohto výkonu vlastníckeho práva žalobcom a preto majú spôsobilosť byť účastníkmi tohto konania. K tvrdeniu, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať v prvostupňovom konaní uviedol, že dovolateľom nemohlo byť zabránené konať v prvostupňovom konaní, pretože v tom čase neboli nositeľmi žiadnych práv a povinností, o ktoré v prvostupňovom konaní išlo. Tieto nadobudli zmluvami až počas odvolacieho konania. Preto ani jeden z dôvodov prípustnosti dovolania tvrdených dovolateľmi nie je daný a preto je dovolanie neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote určenej v § 240 ods. 1 O.s.p., osobou oprávnenou na tento procesný úkon, skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré podľa zákona možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu treba zrušiť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol o veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa ods. 2 cit. ust., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uznesení uvedených v citovanom ustanovení, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 veta prvá O.s.p. vyplýva pre dovolací súd povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., teda i v prípade, ak to účastník konania nenamieta. Preto sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolatelia namietali, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a táto vada konania v dovolacom konaní vyšla najavo.

Pod odňatím možnosti účastníka konať pred súdom treba rozumieť taký závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p., Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p., § 157 O.s.p. a pod.).

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnym názorom. Do obsahu základného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby sa riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie, a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti

sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis v. Grécko z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny stav (uznesenie z 23. júna 2004 sp. zn. III. 209/04).

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníkom konania je Ing. D. H., PhD., ako žalobca a C., a.s. S. v L., ako žalovaný (uvedení aj v záhlaví napadnutého uznesenia). V priebehu odvolacieho konania podaním zo 16. decembra 2009, doručeným Krajskému súdu v Košiciach 21. decembra 2009, žalobca s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 2 O.s.p. a skutočnosti v prípise uvádzané navrhol, aby ...“okrem doterajšieho žalovaného, ktorý zostáva účastníkom v rozsahu jeho zachovaného spoluvlastníctva k spoločnému revíru, vstúpila do konania ako ďalší spoluvlastník .... ako žalovaný 2/ spoločnosť G. a.s. B ..... a ako žalovaný 3/..... P. J. ....“.

Napadnutým uznesením odvolací súd rozhodol tak, že „pripúšťa navrhovanú zmenu účastníkov na strane žalovaného tak, aby do konania na strane žalovaného **vstúpili** G., a.s. B. .... a P. J. .... a to ako žalovaní 2/ a 3/“. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že po predložení veci odvolaciemu súdu na konanie o odvolaní žalovaného žalobca navrhol, aby do konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 O.s.p. vstúpili ako žalovaní 2/ a 3/ G.. a.s. B. a P. J. a preto vychádzajúc z § 216 ods. 1 O.s.p. navrhovanú zmenu účastníkov pripustil, odcitoval jeho znenie a znenie § 92 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. a uviedol, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky na pripustenie navrhovanej zmeny účastníkov na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., pretože v priebehu odvolacieho konania nastali také právne skutočnosti, s ktorými právne predpisy spájajú prechod alebo prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná v tejto veci, keď základným predpokladom pre pripustenie **zámeny** účastníka

v odvolacom konaní je existencia právnej skutočnosti, ktorej dôsledkom podľa hmotnoprávneho práva musí byť prechod alebo prevod práv alebo povinností, ktoré sú predmetom ochrany v konaní.

Podľa § 92 ods. 1 O.s.p., na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Napokon podľa ods. 4 cit. ustanovenia, za súhlasu účastníkov môže súd pripustiť, aby navrhovateľ alebo odporca z konania vystúpil a aby na jeho miesto vstúpil niekto iný. Ak má byť takto zamenený navrhovateľ, treba, aby s tým súhlasil i ten, kto má na jeho miesto vstúpiť.

Podľa § 216 ods. 1 O.s.p., ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a 98 pre odvolacie konanie neplatia.

Podľa § 41 ods. 2 O.s.p., každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Vychádzajúc z obsahu podania žalobcu zo 16. decembra 2009 (§ 41 ods. 2 O.s.p.), bolo potrebné toto podanie chápať ako návrh na vstup ďalších účastníkov do konania na strane žalobcu (...navrhujem, aby okrem doterajšieho žalovaného ...).

Ustanovenie § 92 O.s.p. umožňuje, aby po tom, čo začalo súdne konanie, došlo k zmenám účastníkov konania, a to či už na strane navrhovateľa alebo odporcu.

Ustanovenie § 92 ods. 1 O.s.p. umožňuje, aby po začatí konania do konania vstúpil ďalší účastník. Predpokladmi vstupu ďalšieho účastníka do konania, ktoré sa začalo na základe návrhu, sú : a/ návrh účastníka konania, aby do konania vstúpil ďalší účastník, b/ pripustenie súdu so vstúpením ďalšieho účastníka konania, c/ súhlas osoby, ktorá má do konania vstúpiť na strane navrhovateľa konania vo veci samej. Zákon predpokladá, že súd o pripustení vstupu ďalšieho účastníka rozhodne uznesením, ktorým vo výroku rozhodne, či pripúšťa alebo neprupúšťa vstup navrhovaného účastníka do konania a na koho strane. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Ak súd vyhovie takémuto návrhu, jeho výsledkom je rozšírenie počtu účastníkov konania.

Ustanovenie § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. umožňuje zámenu účastníkov konania, a to v závislosti od hmotnoprávnych zmien, ku ktorým došlo po začatí súdneho konania. Účelom týchto ustanovení je teda umožniť vystúpenie z konania buď navrhovateľa alebo odporcu a jeho náhradu iným subjektom, ktorý sa potom stal účastníkom konania. Predpokladom takejto zámeney je a/ návrh na zámenu účastníkov bol podaný navrhovateľom alebo tým, na koho práva a povinnosti o ktorých sa koná prešli alebo boli prevedené, b/ k hmotnoprávnym zmenám došlo po podaní návrhu na začatie konania, c/ navrhovateľ zámeney preukáže, že po začatí konania došlo k prechodu alebo prevodu práv a povinností, d/ osoba, ktorá má vstúpiť do konania na strane navrhovateľa so zámenou súhlasí, e/ ak návrh na zámenu podáva osoba, ktorá má do konania vstúpiť, vyžaduje sa k zámene súhlas osoby, ktorá má z konania vystúpiť, f/ rozhodnutie súdu, ktorým vyhovie návrhu na zmenu.

Ustanovenie § 92 ods. 4 pripúšťa možnosť zámeney účastníkov na strane navrhovateľa i odporcu, avšak bez zreteľa na to, či došlo k právnemu nástupníctvu, ktoré predpokladajú ustanovenia § 92 ods. 2 a 3. V tomto prípade sa vyžaduje súhlas všetkých účastníkov konania a toho, kto má vstúpiť.

Z obsahu napadnutého uznesenia nemožno jednoznačne určiť, či odvolací súd rozhodol (mal v úmysle rozhodnúť) o vstupe ďalších účastníkov do konania na strane žalobcu alebo o ich zámene. Zatiaľ čo vo výroku uviedol, že pripúšťa, aby do konania vstúpili na strane žalovaného ďalší účastníci, v odôvodnení svojho uznesenia rozoberá podmienky, za ktorých je možné

pripustiť zámenu účastníkov konania a to s poukazom na ustanovenie § 216 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 pre odvolacie konanie neplatia. Vychádzajúc zo znenia výroku napadnutého uznesenia (ktorý je pre účastníkov, ale aj pre súd záväzný), bolo treba dospieť k záveru, že odvolací súd pripustil vstup ďalších účastníkov do konania na strane žalovaného a to napriek tomu, že svoje rozhodnutie odôvodnil § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. Vstup ďalšieho účastníka do konania v odvolacom konaní však vylučuje ustanovenie § 216 ods. 1 O.s.p. a pokiaľ by malo ísť o zámenu účastníkov, nie je jasné, o koho zámenu na strane žalovaného ide, pretože aj po takto pripustenej zámene pôvodne žalovaný je naďalej účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov je rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné a nepreskúmateľné, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a tým aj dôvodnosť podaného dovolania.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1,4 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom si odvolací súd bude povinný urobiť jasno v tom, či žalovaný podal návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania alebo na zámenu účastníka na strane žalovanej a až následne zvolí ďalší postup v konaní.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. apríla 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová